

DE LIEFDESTOMBOLA

(Die Liebestombola)

Klucht in drie bedrijven

door

SIEGFRIED HEINRICH

vertaling

Hub Fober

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE LIEFDESTOMBOLA** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **SIEGFRIED HEINRICH** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **13** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten, Te Boelaerlei 107 - 2140 Bgth ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONEN:

Anton Kortenhoef - burgemeester van Slotburg

Rika - zijn resolute echtgenote, tevens de scepter zwaaiend over het pension

Connie - hun beider dochter

Opa - vader van Anton, levenslustige en nog lang niet afgeschreven flierefluiter

Marjan - boertige huishoudster, zonder interesse voor haar uiterlijk, maar gespeend van alle kwaad

Wilbert Brands - tandarts van naam en bevriend met Anton

Sabine - zijn gedistingeerd geklede wederhelft, die zich ook als zodanig, en terecht, gedraagt

Roderik - hun sympathieke zoon, steeds in jeans en met leren jasje, alsmede een rode haarsliert en oorbel

Noor Gierkens - ouderwets in de kleren, niet al te snugger, en dat met lomp en luid optreden trachtend te verbloemen

Odilia Wind - vlot van de tongriem gesneden bazige pensiongaste, met een speciale opdracht

Lomme van Westerlo - commissaris van politie, stadse figuur, elegant in de kleren

Dassen Joop - type, dat het midden houdt tussen een gangster en een pooier, met een bijzondere tic voor stropdassen

Chantal - zijn vriendin, een echt stuk, maar ook duidelijk lid van de lichte cavalerie

DECOR:

De drie bedrijven spelen in een en dezelfde ruimte, die beschreven wordt, gezien vanuit de zaal. In de linkse korte kant een deur, die naar de vertrekken der gasten voert. In de rechtse korte kant, overwegend voren, de deur naar buiten. In de brede achterwand, iets uit het midden links, een deur, of een open doorgang, die naar de vertrekken van de familie zelf leidt. Rechts achter in de hoek een buffet, dat tegelijkertijd dienst doet als inschrijfbalie voor de gasten. Een tapkraan is niet perse noodzakelijk. Tegen de achterwand hiervan een sleutelbord, waaraan de sleutels van de gastenkamers hangen. Daar de ruimte tevens dienst doet als eetkamer, staan er twee eettafels met stoelen. Afhankelijk van de beschikbare ruimte, mag de ene tafel gerust haaks op de andere staan. Verder een zitje, bestaande uit twee fauteuils, waarin men royaal achterover kan liggen, met daarvoor een klein tafeltje. Verdere aankleding helemaal naar believen, afgestemd op de mogelijkheden ter plekke.

ALGEMEEN:

Het stuk speelt in de gefingeerde gemeente Slotburg, die aast op een partnerschap met Amsterdam. Maar de naam Slotburg kan, afhankelijk van de werkelijke locatie van opvoering, zonder ook maar enige afbreuk te doen aan de inhoud, vervangen worden door een andere naam. Het gebruik van de eigen plaatsnaam kan in veel gevallen zelfs aan te bevelen zijn.

EERSTE BEDRIJF

Noor: *(zit met Rika en Sabine aan een tafel)* En ik blijf erbij, dat wij Slotburgers dat stadspartnerschap kunnen missen als kiespijn.

Rika: Dat is toch je reinste kletsboek! We kunnen er immers alleen maar beter van worden! *(men hoort inmiddels het geluid van naderbij komende auto, remgeknars en geclaxonneer)*

Sabine: En uiteindelijk is een dergelijke alliantie toch ook een der hoofddoelen van ons comité ter bevordering van een leefbaarder Slotburg. Daar waren we het ons tijdens de algemene vergadering toch over eens.

Noor: U en uw kliekje, mevrouw Brands, maar ik ben er van begin af aan tegen geweest! *(er wordt weer geclaxonneerd)*

Marjan: *(op van midden, af via rechts)* Ja ja, rustig maar! Het is toch verdorie geen aangenomen werk hier! *(deur blijft open)*

Opa: *(van achter het toneel)* Waar blijf je toch! Zo vlug als dikke stront! Zorg ervoor, dat mijn koffer binnenkomt! Zeg Peer, en bedankt nog voor het meenemen, ja! De groetjes!

Rika: Onze opa, dat kan niet mis.

Opa: *(achter van rechts met koffer opkomende Marjan aan, tot het gezelschap)* Van de goeie allemaal. *(de anderen beantwoorden zijn groet, opa gaat achter het buffet, schenkt zich een bierpul vol, terwijl Marjan met koffer midden af wil)*

Rika: Zeg Marjan, voor ik het vergeet: als je de koffer naar opa zijn kamer hebt gebracht, kun je meteen onze nieuwe gaste van het station afhalen.

Marjan: *(humeurig)* Of ik al niet genoeg om handen heb! *(zich nog even omdraaiend)* Hoe heet ze?

Rika: Heb ik vergeten. Moet je in het gastenboek nakijken. Weet alleen, dat ze uit Amsterdam komt.

Marjan: *(onder het afgaan)* Ook dat nog.

Opa: Zo te zien ben ik notabene ook nog te vroeg voor de vergadering.

Rika: Nee, meer komen er niet. Voor deze zitting heb ik slechts het bestuur opgeroepen.

Noor: *(nieuwsgierig tot opa)* Vertel eerst eens, hoe was de jaarlijkse bijeenkomst van oud klasgenoten?

Opa: *(dwepend)* Nou zeg, deze keer was het bijzonder geslaagd! Werkelijk!

Noor: Was er geen rijke weduwnaar bij, die mogelijk voor mij in aanmerking zou kunnen komen?

Opa: *(gaat ook aan tafel zitten)* Spijt me Noor. Die voor jou in aanmerking hadden kunnen komen, zijn dood en de overigen zijn allemaal nette

fatsoenlijke mensen. *(heft zijn glas)* Gezondheid! *(drinkt, Marjan op via midden, kijkt achter het buffet in het gastenboek, dan af via rechts)*

Noor: Jij ouwe kwispeldoor! Als je eens wist welke kwaliteiten ik nog...

Opa: Och Noor, die van mijn generatie hebben geen interesse meer in dat soort dingen! *(tot Rika)* Wel, mevrouw de voorzitter, wat staat er dan voor vandaag op het programma?

Rika: *(neemt haar notitieblokje, ambtelijk)* Deze keer zijn wij bij elkaar gekomen, om ons te beraden over de te houden festiviteiten, bij een eventuele totstandkoming van ons stadspartnerschap met Amsterdam. Als bestuur worden wij geacht een concept uit te werken, dat dan tijdens de eerstvolgende algemene vergadering kan worden gepresenteerd.

Noor: *(nors)* We hebben toch zeker al meer dan genoeg vreemd gespuis in de stad, zonder ons de bemoeizucht van nog meer buitengemeentelijken op de nek te moeten halen.

Opa: Wacht even Noor. Eerstens is van bemoeizucht absoluut geen sprake en tweedens is 'n dergelijk partnerschap een hele eer voor Slotburg.

Sabine: Precies! *(hoofdschuddend)* En zoiets zit dan ook nog in het bestuur!

Noor: Uitgerekend u moet nog een grote mond opzetten! Uzelf bent immers het levendig bewijs ervoor, dat we al veel te veel import in onze stad hebben!

Rika: *(met nadruk)* Noor!

Sabine: *(tot Noor, spits)* Mevrouw Gierkens, zou u dat in uw oneindige goedheid misschien eens nader willen toelichten?

Noor: *(giftig)* Uw uitverkiezing hebt u toch alleen maar te danken aan al die andere nieuwkomers!

Opa: *(vrolijk)* Jou steekt het toch alleen maar, dat mevrouw Brands veel meer stemmen heeft gekregen dan jij! *(neemt een ferme slok)*

Noor: *(koppig)* En ondanks dat, zal ze toch nooit een echte Slotburgse worden! Nog in geen honderd jaar!

Rika: *(schreeuwt)* En nu geen woord meer, of ik laat de zaal ontruimen!

Opa: *(droog)* Was me van schrik haast het gebit uit mijn mond geschoten.

Sabine: Mevrouw Gierkens, ik ben alleen maar te beledigen door normale mensen en niet door geestelijk gehandicapten. *(vriendelijk tot opa)* En wat u betreft, meneer Kortenhoef, wanneer u problemen hebt met uw prothese, belt u dan toch even onze praktijk. U weet immers, dat u steeds bij ons terecht kunt.

Noor: *(honend)* Vooropgezet dat ze geopend is, want momenteel is ze gesloten tot en met de derde.

Opa: Ja ja, wie omgang heeft met Noor Gierkens, hoeft de stadsomroeper niet meer te lezen.

Sabine: Bovendien is het nog gelogen ook, want de praktijk blijft toevallig gesloten tot en met de zesde. *(tot Rika)* Mijn man heeft zijn bijspijkerkursus in Amsterdam nog met drie dagen moeten verlengen.

Rika: Nee maar, wat een toeval zeg. De mijne is momenteel ook in Amsterdam. Jammer eigenlijk. Hadden ze mooi samen kunnen gaan.

Sabine: Waarbij uw man dan toch niet veel aan Wilbert gehad zou hebben, want die is er alleen maar op gefixeerd onze Roderik zoveel mogelijk met zijn studie te helpen. Vandaar ook, dat hijzelf zoveel moeite doet bij te blijven. Soms vreest hij zelfs, dat de verhouding van Roderik met uw dochter de jongen teveel zou kunnen afleiden.

Noor: Ja ja, de liefde heeft al zo menige familie uit elkaar gedreven.

Rika: *(ogen ten hemel)* Noor, bemoei je met je eigen zaken, ja!

Opa: Dat dacht ik ook. Als leiders van het comité ter bevordering van een leefbaarder Slotburg, dienen we ons nu vooral tot het wezenlijke te beperken.

Noor: *(giftig)* Wel, dan stel ik bij deze de wezenlijke vraag: waarom moet het uitgerekend Amsterdam zijn?

Rika: *(dreigend uitbarstend)* Noor!!! Omdat dergelijke zaken op politiek niveau besloten worden en wij daarin als comité geen stem hebben!

Noor: *(geschrokken)* Ja ja, rustig maar. Dat wilde ik toch alleen maar weten. Vraag me af, waarom jullie over alles zo moeilijk moeten doen. *(zoetjes nu)* Maar eh, Anton is dus naar Amsterdam. Ja ja... maar ik in jouw plaats zou in elk geval met hem zijn meegegaan. Zo helemaal alleen in die grote stad. Je weet maar nooit.

Rika: Denk je soms, dat hij er de weg zou kwijtraken?

Noor: Dat niet. Maar het is nu eenmaal een manskerel en dat zegt genoeg.

Opa: Zij weer. Heeft er van haar leven geen kunnen meekrijgen, maar weet wel alles van ze af.

Sabine: Wel, beste mensen, ik ben van mening, dat we deze bijeenkomst, gezien de gespannen verhoudingen op de werkvloer, beter kunnen verdagen.

Rika: Zeer juist. Het voorstel van mevrouw Sabine Brands wordt hierbij aangenomen. De vergadering is gesloten.

Noor: *(verzoenend)* Och kom zeg, zo was het toch niet gemeend allemaal. Men mag toch nog wel eens een grapje maken zeker.

Sabine: *(opstaand, beledigd)* Mevrouw de voorzitter, wel bedankt. *(met opgeheven hoofd af via rechts)* Tot de volgende keer. En dan hopelijk niet op dezelfde golflengte.

Opa: Tot ziens, mevrouw Brands.

Rika: Wel thuis, mevrouw Brands. En tot ziens. *(tot Noor)* Zie je nu wat je hebt aangericht?

Noor: Ja zeg, als die nieuwlichters nog niet eens tegen 'n grapje kunnen!

Rika: Onder een grap versta ik heel wat anders. En als je maar weet, dat mevrouw Brands een heel acceptabel mens is.

Opa: En haar man is een goede tandarts. Echt waar!

Noor: *(honend)* En dat uitgerekend van iemand, die met een kunststof achtentwintiger in zijn laadklep rondloopt. *(Connie inmiddels onopgemerkt op via midden)* Ik moet in elk geval niets van die Brandsen hebben. En ik in jullie plaats zou iedere dag een kaars opsteken en onze Here bidden, dat jullie Connie hun Roderik zijn congé zou geven.

Connie: En waarom dan wel, mevrouw Gierkens?

Noor: *(geschrokken)* Gossie zeg, je laat me een ongeluk schrikken.

Connie: *(droog)* Dat ongeluk was er al voordat ik kwam. Nochtans interesseert het me toch wel, waarom ik Roderik zijn congé zou moeten geven.

Noor: Eerstens, omdat je best wel iets beters kunt krijgen en tweedens, omdat ondertussen toch iedereen in de stad weet, dat jullie relatie meneer de tandarts niet aanstaat. Enerzijds vanwege de studie van zijn zoon en anderzijds vanwege het feit, dat een doodgewone doktersassistente hem blijkbaar niet goed genoeg is.

Rika: Ach wat! De mensen kletsen zoveel tegenwoordig!

Connie: *(grijnzend)* Niettemin, gaat u rustig verder, mevrouw Gierkens. En als u mij ervan kunt overtuigen, dat hij niet de geschikte partij voor me is, zet ik Roderik vandaag nog bij het huisvuil. Zo goed?

Noor: Luister Connie. Dat joch kan toch nooit de geschikte man voor je zijn. Als ik alleen al zie hoe hij erbij loopt! En in geval van nood zou die nog niet eens bereid zijn tot de verdediging van het vaderland!

Opa: *(driftig)* Maar daarvoor zou hij jou wel graag en geheel vrijwillig carbide voeren, zodat je vlammetjes kon piesen, oud vagevuur!

Rika: *(ontzet)* Opa!

Opa: *(opstaand)* Het is toch verdorie waar! *(op Noor toe)* En dit zweer ik je: als jij het laatste vrouwmens op de wereld was, zou ik nog liever de marteldood sterven, voordat ik jou ook maar met één...

Noor: *(ook opstaand, beledigd)* Jij... jij onbeschofte rekel! *(nu huilend en af via rechts)* Tegen een arm oud mens durven ze wel. De zwakken zijn altijd en overal de dupe.

Connie: *(echt gemeend)* O nee toch! Dit was nou ook niet nodig geweest!

Opa: Och kom! Iemand, die zonder scrupules uitpakt tegen anderen, moet zelf ook de waarheid kunnen verdragen.

Marjan: *(inmiddels met groot koffer op van rechts, moeizaam)* Mag ik voorstellen: onze nieuwe gaste, mevrouw Storm. *(kijkt achter zich)* Waar blijft ze nou?

Wind: *(zwaar ademend op, met zakdoek voorhoofd bettend)* Zeg eens juffrouw, kan het niet een beetje langzamer? *(tot de anderen)* Goeden-dag samen. *(de anderen groeten terug)*

Marjan: *(tot Wind)* Neemt u mij niet kwalijk, dat moet aan mijn zuidelijk temperament liggen. Ik ben namelijk in een Italiaanse ijssalon ter wereld gekomen.

Wind: Mijn astma staat me helaas niet toe me snel voort te bewegen.

Marjan: Wat? Dan zou ik die vent toch wel eens iets anders vertellen!

Wind: *(om zich heen kijkend)* Is hier geen balie om zich aan te melden?

Connie: U staat er al voor, mevrouw Storm.

Wind: Storm? Wind is mijn naam, Odilia Wind, en ik heb gisteravond telefonisch een eenpersoons kamer met douche besteld.

Connie: *(achter buffet in het gastenboek kijkend)* Klopt. U staat inderdaad genoteerd, mevrouw Wind. Dan heb ik nu nog even uw pas nodig, *(legt haar een formulier voor)* en als u hier dan ook nog even wilt tekenen...

Wind: *(doet dat)* Natuurlijk, alles correct. Zo hoort het ook. En eh, is het bij u ook gebruikelijk dat gasten, die langer logeren, korting krijgen?

Connie: *(pas teruggevend)* Hoe lang denkt u dan wel te blijven, mevrouw Wind?

Wind: Ik had gedacht aan een dag of drie, vier.

Marjan: *(in zichzelf)* Had die douche ook niet gehoeven.

Rika: *(naar haar toe, spottend)* Bij zo'n lang oponthoud mag u in ieder geval gratis gebruik maken van de ligstoelen bij het zwembad.

Wind: *(hautain tot Rika)* En met wie heb ik het genoeg?

Rika: Kortenhoef, Rika Kortenhoef en ik heet u hartelijk welkom in mijn bescheiden pension.

Wind: *(opeens stralend)* Kortenhoef? Het zal toch niet zo zijn, dat u toevallig iets te maken hebt met de burgemeester van Slotburg?

Rika: Dat zou ik denken, ja, want dat is mijn man.

Wind: *(haar de hand reikend, enthousiast)* Oh! Maar dan ben ik ten zeerste verheugd kennis met u te mogen maken.

Rika: Het genoeg is geheel aan mijn kant, mevrouw Wind. Maar eh, mag ik u dan ook vragen waarvan u mijn man schijnt te kennen?

Wind: Zeker, zeker. Wij hebben elkaar gisteren ontmoet tijdens een ontvangst op het stadhuis in Amsterdam. Als voorzitter van de landelijke vereniging tot behoud van de goede zeden, rust op mij namelijk de taak, op dit gebied onderzoek te doen bij gemeenten, die voor een stadspartnerschap met de hoofdstad in aanmerking denken

te komen.

Rika: (*enthousiast*) Maar, dan bent u hier werkelijk op de juiste plek! Ik kan me nauwelijks voorstellen, dat op onze Slotburgers ook maar iets te bekritisieren valt. Wij kunnen namelijk bogen op een rechtschapen en godsvrezende bevolking, die nog weet hoe het hoort.

Wind: Wel, dat klinkt alvast veelbelovend. En in dit geval zijn de omstandigheden wel uitermate gunstig, want men treft het niet iedere dag, dat men de mogelijkheid heeft met een burgemeestersfamilie, zo te zeggen het voorbeeld van de hele stad, onder één dak te wonen.

Rika: A propos wonen. Wat betreft uw verblijf hier bij ons, is het natuurlijk vanzelfsprekend, dat u vrije kost en inwoning hebt. Uiteindelijk bent u, gezien het doel van uw komst, immers niet voor uw persoonlijk genoegen hier.

Wind: Aha. Zeer attent.

Rika: En als ik u dan nu even mag voorstellen, (*op Connie doelend*) mijn dochter Connie, die u inmiddels al kent, (*op opa doelend*) meneer Kortenhoef senior.

Wind: (*opa een hand gevend*) Wind, aangenaam.

Opa: (*is opgestaan*) Van hetzelfde. (*gaat weer zitten*)

Marjan: Ik sta me ondertussen van louter moraal en zo zedelijk mogelijk, de benen in mijn kont. (*op koffer doelend*) Waar moet dit loodzwaar geval naartoe?

Connie: (*in gastenboek kijkend*) Momentje, aha, mevrouw Wind woont op kamer tien. (*neemt sleutel van het bord, geeft die aan Wind*) Kijkt u eens.

Marjan: Kamer tien, mij best. (*afgaand in links*) Komt u maar, mevrouw Stor... eh, ik bedoel, mevrouw Wind, zal ik u de kamer laten zien.

Connie: En eh, wat denkt u van een kannetje koffie, mevrouw Wind?

Wind: Als het toch niets kost, graag. Maar alstublieft met zoetstof.

Connie: Zoals u wenst, mevrouw Wind. Wordt zo op uw kamer gebracht.

Wind: Alvast bedankt. (*met wachtende Marjan af in links*) Komt u maar.

Opa: (*honend*) Voorzitster van de vereniging tot behoud van goede zeden. Dat zijn diegenen, die de kat juist het meest in het donker knijpen.

Rika: Niet zo hard, opa! Stel voor dat ze het hoort! (*inmiddels heeft men een auto horen naderen en wordt er geclaxonneerd*)

Opa: En dan ook nog vrije kost en inwoning! Je zult het zien, die gaat zich hier tot aan haar nek zitten volproppen. (*Connie zoekt achter het buffet naar koffie*)

Rika: Geeft toch niet opa. Dat offer moeten we op de koop toenemen. Uiteindelijk gaat het om de eer van Slotburg en dan mag een beetje geld geen rol spelen.

Marjan: *(op uit links, af via rechts, mopperend)* Dat zijn de gasten waar je het van hebben moet. Je met zware spullen laten slepen, maar geen euro fooi!

Connie: Zeg ma, zou het kunnen, dat hier geen koffie meer is?

Rika: Nee, is op. *(wil midden af)* Wacht maar, ga wel even naar de keuken. *(zich nog even omdraaiend)* Eén ding staat in elk geval vast: de komende dagen zullen we bijzonder acht moeten geven op de goede zeden en moraal in dit huis, anders kunnen we dat stadspartnerschap wel vergeten! *(af)*

Marjan: *(van buiten)* Welkom thuis, meneer de burgemeester! En, voelt u zich soms niet goed?

Anton: *(van buiten)* Ik verga verdomme van de schele hoofdpijn!

Marjan: *(op van rechts, met koffer, direct gevolgd door een ietwat aangeslagen Anton)* Als ik nog eens mijn aangiftebiljet moet invullen, geef ik als beroep muilezel op. Hoef ik misschien minder loonbelasting te betalen. *(zet koffer even neer)*

Anton: *(laat zich verward op de stoel naast opa vallen)* De hemel zij dank dat ik eindelijk weer thuis ben.

Opa: Ha, de verloren zoon is terug. Schijnt deze keer zo te zien een nogal vermoeiende dienstreis te zijn geweest.

Anton: Dat zeg je goed, pa. Oei oei, mijn hoofd!

Connie: Lieve hemel, pa, hoe zie je eruit!

Anton: Alsof iemand me met een braadpan over mijn bol geaaid heeft.

Marjan: Dan zou er sprake van letsel moeten zijn. Nu lijkt het alleen maar op een gewoon miserabel welbevinden.

Anton: *(nijdig)* Breng jij liever de koffer op zijn plaats en ga weer aan je werk!

Marjan: *(beledigd, koffer opnemend)* Ja ja, ik ben al weg.

Anton: En geef mijn vrouw even een seintje, dat ik er weer ben.

Connie: En daarna moet je mevrouw Wind haar koffie op de kamer brengen.

Marjan: *(mopperend midden af)* En tussendoor zal ik ook nog wel even de piano naar de zolder dragen.

Connie: Zeg eens pa, hoe heb je in die toestand eigenlijk nog de weg naar huis teruggevonden?

Anton: Dat heb ik mezelf ook al afgevraagd. En ik ben de hemel dankbaar, dat de bandieten me tenminste nog in leven hebben gelaten. Maar mijn portefeuille en legitimatiepapieren ben ik kwijt.

Connie: *(geschrokken)* Wil dat soms zeggen, dat men je overvallen en beroofd heeft?

Anton: Precies, zo is het! Amsterdam is werkelijk vergeven van de

gangsters! Twee van hen heb ik nog een ferme dreun kunnen verkopen, maar toen vielen de schurken me van achteren aan. Misschien wel drie vier man sterk!

Connie: O nee toch! Wat vreselijk! (*doekje nat makend, daarmee op hem toe*)

Anton: Ja ja, dat waren gegarandeerd van die hasjkickers! Daar wemelt het in Amsterdam van!

Opa: (*opstaand, hoofdschuddend*) Jij maakt ook dingen mee, jongen. (*met bierpul via midden af*) Zulke roversverhalen zijn niets meer voor mij... Nog een geluk, dat je niet veel geld bij je had, nietwaar...

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto